DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FIRE DJÆVLE, DE

PROGRAMMER CREDITS MM.

KINOGRAFEN - KØBENHAVN

DE FIRE DJÆVLE

CIRKUSDRAMA AF HERMAN BANG

FORSKELLIGE

BLADUDTALELSER

I KØBENHAVNSKE

DAGBLADE

FORSKELLIGE

BLADUDTALELSER

I KØBENHAVNSKE DAGBLADE

OM

»DE FIRE DJÆVLE«

CIRKUSDRAMA

AF *HERMAN BANG*

OPTAGET AF

KINOGRAFEN - KØBENHAVN

1911

»Aftenposten«, den 5. September:

»*De fire Djævle*«. *Kinografen* har for Tiden en stor Succes paa en Bearbejdelse af Herman Bangs kendte Cirkusroman »De fire Djævle«. Indholdet af Romanen er, som de, der har læst den, vil vide, rig paa Spænding og dramatisk Effekt, samt gennemgaaende tragisk. Det er altsaa et udmærket Emne for levende Billeder. Omplantningen er lykkedes rigtigt godt, det væsentligste af Handlingen er kommen med, saa at Romanen ogsaa i den nye Form har bevaret det meste af sin Interesse. Rollerne er udført af nogle af de bedste Kræfter ved vore Secondteatre, bl. a. Damerne *Edith Buemann, Antoinette Winding* og Herrerne *Robert Dinesen* og *Aage Hertel.* Den gode Udførelse bidrager da ogsaa meget til den Lykke, dette nye Drama i levende Billeder gør.

»Agrar-Dagbladet«, den 29. August:

De fire Djævle hedder et kinematografisk Drama, som *Kinografen*, Frederiksberggade 25, har ladet

fremstille efter Herman Bangs Fortælling af samme Navn. To forældreløse Drenge bliver opdraget hos en Gøgler og kommer som Artister til en Cirkus. Her slutter de sig sammen med to kvindelige Artister, og i Forening udfører de et Specialitetsnummer, »De fire Djævle«, nogle halsbrækkende Trapezkunster, som gør stor Lykke. En Aften undlader den ene kvindelige Artist i et Anfald af Skinsyge at tage imod sin mandlige Medagerende, idet han fra sin Trapez flyver ud i Luften. Han styrter ned og slaar sig ihjel, medens Tilskuerne gribes af Rædsel; i næste Øjeblik slipper hun selv sit Tag, falder ned og dræbes ligeledes paa Stedet.

Denne yderst spændende Forestilling vil sikkert trække stort Besøg. Billederne er fortrinlige, og de forskellige Rollers Fremstillere er kendte københavnske Skuespillere og Skuespillerinder.

»Berlingske Tidende«, den 31. August:

De fire Djævle. I *Kinografen* forevises for Tiden en ny, dansk Kunstfilm, som vækker fortjent Opmærksomhed.

Det er en Dramatisering af *Herman Bangs* Novelle »De fire Djævle«, og skønt der ved selve Dramatiseringen er bevaret altfor meget af det novelleagtige, saaledes at de enkelte Afsnit i for høj Grad er Romanudklip, saa er der dog blevet sa meget tilbage af selve Mesternovellens gribende Handling, at vi ikke mindes at have set nogen mere fængslende eller spændende Film.

Vi ser fire Artistbørn vokse op, stedse inderligere sammenknyttede af den fælles Skræk for den raa Artistlærer. Denne Romanbegyndelse er i og for sig overflødig. Den egentlige Handling begynder, da vi præsenteres for de to Kærestepar: Artisterne »Les quatre diables«. Af Jalousi over at være forskudt for en anden, beslutter den ene kvindelige Artist at hævne sig paa sin Kæreste. Under Forestillingen i Cirkus fuldbyrder hun Hævnen. Da Kæresten gør »Dødsspringet« under Kuplen, griber hun ham — med Vilje — ikke; han styrter ned og dræbes. For at forenes med ham i Døden, styrter hun sig derpaa selv ned.

Særlig Optrinene i Cirkus, »Numret« under Cirkuskuplen, Ulykken og Paniken var af stor Virkning.

De to Hoved»djævle« spilledes udmærket af Hr. *Robert Dinesen* og Fru *Buemann*. Som »Slangen i Paradiset«, den forføriske Grevinde, var Fru *Winding* meget diskret og nydelig, men dog meget lidt Grevinde. Den gamle Artistlærer Cecchis Rolle spilledes meget dygtigt af Hr. *Einar Rosenbaum.*

»Ekstrabladet«, den 29. August:

„De fire Djævle" i Kinografen. Det er virkeligt et lille Fund, den unge Skuespiller *Carl Rosenbaum*

har gjort, da det gik op for ham, i hvor sjælden en Grad flere af *Herman Bangs* Noveller egner sig til Dramatisering til levende Billeder. Og det maa siges, at hans første Forsøg, »De fire Djævle«, er faldet heldigt ud. Den dramatiske Spændkraft, den nervøse Impressionisme, hvormed Herman Bang saa mesterligt har fortalt »De fire Djævle«s Skæbnetragedier, har Hr. Rosenbaum tildels haft Held til at føre over i de levende Billeder, ypperligt støttet af en talentfuld Udførelse. Der er virkelig Liv og Voldsomhed over disse Cirkusoptrin. Og Publikum holder uvilkaarlig Vejret tilbage i det Øjeblik, da Aimée højt under Cirkuskuplen sammen med Fritz skal udføre det store Dødsspring uden Net, og da hun forpint af Sorg over hans Kærlighedsbedrag med en lidenskabelig og elskovssyg Grevinde, i det afgørende Øjeblik slipper hans Hænder og bagefter kaster sig selv ned mod den dødbringende Manége.

Dette er udmærket gjort og udmærket fremstillet. *Robert Dinesen* er Fritz, *Edith Buemann* Aimée og *Antoinette Winding* den forførende Grevinde.

»De fire Djævle« er saaledes ikke nogen almindelig Film. Den rager et godt Stykke op over det sædvanlige »Mælkebrød«, der eksporteres under Navn »Dansk Kunstfilm«, og som er den argeste Humbug, den hæsligste Forvrængning af Kunst.

Pet.

»København«, d. 29. August 1911:

»*De fire Djævle. Ny Forestilling i Kinografen.* Blandt alle *Herman Bangs* Noveller har vel næppe nogen naaet en saadan Berømmelse som Artistfortællingen: *De fire Djævle.* Hr. *Carl Rosenbaum* har derfor gjort klogt i at bearbejde denne til Brug for en international Films-Komedie. De fire Djævle er et Cirkusdrama af mægtig Virkning. Man ser de to hjælpeløse Artistbørn udvikle sig til Cirkuskunstnere af Verdens-Rang, man følger dem fra deres uhyggelige Pensionatsrige til Prøven og videre til Forestillingen, hvor de hilses med Touche og under Publikums Dødsstilhed fuldfører det Nummer, der ender i Døden. Et Kærlighedseventyr har taget den ene unge Mands Styrke og berøvet hans Legeme dets Spænstighed, og hans Elskede, der har opdaget hans Troløshed, foretrækker derfor at lade ham styrte fra Cirkuskuplen ned i den Manege, hvor ogsaa hun Sekunder efter findes blodig og døende.

De fire Djævle er i Kinematografen blevet en Række Cirkusinteriører af næsten historisk Værdi. I vore Dage, hvor der, desværre, er gaaet »Kultur« i den farende Artisthær, hvor Hjemliv og Samfundsfølelse har kvalt Gnisten og gjort det røde og hede Blod i Gøgleren blegt og nøgternt, vil dette Drama virke som Bud fra en Tid, hvor Artisternes Indsats var, slet og ret, Liv og Lemmer. Man glemmer ganske, at Dramaets Fremstillere ikke taler. Det er for

Resten, ret besét, en Lykke. Thi selv de hedeste, de stærkeste Ord vilde, i dette Skuespil om primitiv Kærlighed og forfinet Sanselighed, om unge og skønne Legemers Fald og Forlis, lyde saa uendeligt fattige.

De fire Djævle vil gaa sin Sejrsgang over alle Filmsscener. Publikum i Tyskland og Sydafrika vil beundre Fru Windings stolte Skikkelse og skæbnesvangre Blik. Man vil juble over Dinesens Skønhed og Rosenbaums Akrobatkrop, over Fru Buemanns tragiske Artistprofil og Tilley Christiansens drømmende Øjne.

»De fire Djævle« vil, Verden rundt, skabe fornyet Ry om den mesterlige Fortælling, hvorover dette Artistdrama saa klogt og behændigt er bygget.

Harlekin.

»Middagen«, den 1. September 1911:

De fire Djævle. I »Kinografen« forevises i disse Dage en dansk Kunstfilm, der vækker almindelig Opsigt. Det er en Dramatisering af Herman Bangs Artist-Novelle »De fire Djævle«, og det er lykkedes Bearbejderen at faa en spændende Handling ud af Bangs løse Skitseringer fra Artistlivet og dets Farer.

Vi sér fire Artistbørn vokse op, stedse inderligere sammenknyttede af den fælles Skræk for den raa Artistlærer. Den egentlige Handling begynder, da vi præsenteres for de to Kærestepar: Artisterne »Les quatre diables«. Af Jalousi over at være forskudt for en anden, beslutter den ene kvindelige Artist at hævne sig paa sin Kæreste. Under Forestillingen i Cirkus fuldbyrder hun Hævnen. Da Kæresten gør »Dødsspringet« under Kuplen, griber hun ham ikke, han styrter ned og dræbes. For at forenes med ham i Døden, styrter hun sig derpaa selv ned.

Arrangementet er ypperligt gennemført, og Spillet er helt godt af danske Skuespillere at være.

»Politiken«, den 29. August:

»*De fire Djævle*«. *Kinografens ny Kunstfilm.* For en indbudt, kun lille Kreds — nogle Pressefolk og nogle Skuespillere og Skuespillerinder — viste Kinografen igaar ved en Generalprøve sin ny Kunstfilm *De fire Djævle.*

De fire Djævle er en Bearbejdelse for Film af en af Herman Bangs »Ekscentriske Noveller«. Bearbejdelsen er foretaget af Hr. Carl Rosenbaum, der samtidig lader Handlingen foregaa i København og en enkelt Scene være henlagt til »Grev Taubes Palæ paa Store Boulevard«, hvilket ikke lyder synderlig københavnsk. Men den Række levende Billeder, der efterhaanden oprulles er meget virkningsfulde. De fire Djævle er fire Artister, to unge Mænd og to unge Kvinder, der udfører et dristigt og livsfarligt

Nummer under Cirkuskuplen. En af Kvinderne, Aimée, elsker den ene af de unge Mænd, Fritz, og da han forsmaar hende, fordi en Grevinde med stærke Passioner har taget ham til Elsker, hævner hun sig i blind Skinsyge. Da han paa deres Beneficeaften foretager Dødsspringet, trækker hun Hænderne til sig i Stedet for at gribe ham. Han styrter ned i Manégen og dræbes, og fortvivlet over, hvad der er sket, følger hun ham selv i Døden. Dette store Slutningsoptrin med Rædslen i Cirkus, de opskræmte Tilskuere og de hulkende Artister er meget udmærket arrangeret, og *De fire Djævle* vil sikkert samle Hus.

De to Hovedroller spilles kønt af Fru Buemann og Hr. Dinesen, og som den forliebte Grevinde tog Fru Winding sig særdeles pragtfuld ud.

»Riget«, den 29. August:

De fire Djævle. En interessant Film i Kinografen. Kinografen naaede endelig igaar at fremføre den Film, som Hr Carl Rosenbaum har bygget over Herman Bangs Novelle: »De fire Djævle«. Resultatet er blevet en Film, som er rig paa virkningsfulde Momenter, men som dog indeholder for meget Novelle og for lidt Herman Bang.

Navnlig Forspillet trak lidt længe ud. Denne Skildring af »Djævlene«s anstrængende Barndom er egentlig en Smule overflødig. Men senere kommer der Fart i Tingene. Cirkus-Interiørerne, det skæbnesvangre Møde, det første natlige Stævnemøde og navnlig Slutningsbillederne — »Djævlene«s Trapez-Arbejde er af en brillant Virkning. Hjertet kan ligefrem komme til at klappe i Livet paa en, mens man sidder og venter paa Dødsspringet. Men Iscenesættelsen var desværre ikke Herman Bangs. Hvorfor har man udstyret Grevinden med Kokkepige-Haandskrift, og hvorfor lader man samme Dame underskrive sine Billetter til Artisten med sit fulde Navn — det bruges dog næppe i saadanne Forhold.

Udførelsen derimod er gennemgaaende fortræffelig og paa enkelte Punkter meget interessant. Den letsindige Grevinde Taube udføres af Fru *Antoinette Winding*, der her har sin Debut som Films-Skuespillerinde. Fruen var dejlig at se paa, og hvis jeg ikke havde været Grev Joseph, vilde jeg gerne være Grev Taube. Tænk at have en yndig Kone, som oven i Købet bedrager en. Mange Grever vilde misunde Grev Taube, hvis de tænkte sig om. Men de fleste, hvis Koner er snilde som Slanger, er jo selv enfoldige som Tauber. Men lad mig være retfærdig og ogsaa nævne Fru *Edith Buemann*, Frk. *Tilley Christiansen* og Herrerne *Robert Dinesen* og *Carl Rosenbaum*, der spillede de fire Djævle.

Med disse Djævle paa Programmet gaar *Kinografen* næppe ad H . . . . . nej, jeg maa sige ad Underverdenen til.

Grev Joseph.

»Vort Land«, d. 29. August 1911:

De fire Djævle. Herman Bang i levende Billeder. Efterhaanden vil vel de mest dramatiske danske Bøger overgaa til levende Billeder. Langtfra alle egner sig hertil, men man maa sige, at det Valg, vi igaar saa praktiseret i »Kinografen« i Frederiksberggade, var vellykket.

Herman Bangs »Excentriske Noveller« kender de fleste, og »De fire Djævle«, den mest glødende Fortælling af disse, undlod ikke at gøre sin gribende Virkning paa det lille indbudte Publikum igaar. Tillempelsen var som Helhed vellykket, mindst interessant virkede Begyndelsen med Børnene, men til Gengæld var man meget fængslet af de fire voksne Artister, der udførtes af Damerne *Edith Buemann* og *Tilley Christiansen* og Herrerne *Robert Dinesen* og *Carl Rosenbaum.*

Fru *Winding* var en pragtfuld forlokkende Grevinde, og Dødsscenerne, der fulgte efter de ikke altid lige naturlige Cirkusscener, tog med Rette stærkt Bifald.

EMIL KRISTENSENS
BOGTRYKKERI
SKIVE A/S

1920 3781

Det store Nr.: „De fire Djævle."

DE FIRE DJÆVLE

CIRKUS-DRAMA I 3 AKTER

AF HERMAN BANG

„De fire Djævle" er Verdens mest berømte Film, og behøver derfor ingen Anbefaling! Thi alle vil se denne enestaaende Film igen!

Optaget af: A/S „Kinografen", København.

De fire Djævle.

Cirkus-Drama i 3 Akter

af Herman Bang.

Kinografens egen Optagelse.

HOVEDPERSONERNE:

Fa'er Cecchi . . . . . Einar Rosenbaum.
Fritz . . . . . Robert Dinesen.
Adolphe . . . . . Carl Rosenbaum.
Aimée . . . . . Edith Buemann-Psilander.
Louise . . . . . Tilley Gerner.
Grev Taube. . . . . Aage Hertel.
Grevinde Lucy Taube. Antoinette Winding.
Artister, Gøglere, Cirkusfolk etc.
Handlingen foregaar i København i vore Dage.

1. Akt: De Forældreløse.

Henad Landevejen vandrer 2 smaa Drenge med deres Bedstemoder. De er forældreløse, og den fattige gamle Kone har ikke Raad til at have dem hjemme i Huset. Hun har tænkt paa at henvende sig til en gammel Gøgler ved Navn Cecchi for at forespørge, om han ikke har Brug for Drengene.

Cecchi undersøger Drengebørnene. Han blotter deres Ryg og Bryst, og tilsidst bestemmer han sig for at beholde dem. Da den gamle Kone gaar, giver han hende 20 Kr., og nu er Drengene hans.

Fa'er Cecchi indøver et Dansenummer med Drengene og Pigerne. Særlig er han paa Nakken af

den største af Drengene ved Navn Fritz, og mange er de Hug og Prygl, han faar af den Gamle; men naar Børnene er alene, opmuntrer Aimée, en af Pigerne, den lille Fritz. — — — Selv om Nætterne har de fire ikke Ro. De optræder i en Forstadsvarieté, og hver Aften trækker Fa'er Cecchi en

Børne-Balletten.

eller anden Bekendt med hjem til Svir og Sold.

— — — —

Aarene gaar. Børnene vokser op. Ved en Formiddagsprøve i Cirkus, hvor Fritz skal lære Jockey-Springet, der bestandig mislykkes for ham,

„Har han svigtet mig?"

bliver Fa'er Cecchi særlig raa og brutal imod ham. Han pisker og sparker ham, saa Fritz tilsidst stønnende vakler ud af Cirkus. Oprørt i sit Inderste har Aimée set paa denne Mishandling. Hun opsøger Fritz, der er krøben i Ly ude bag Cirkus. Varsomt lægger hun hans Hoved i sit

Skød. Mellem Fritz og Aimée, der nu begge er unge Mennesker, vaagner Kærligheden, uden at de dog tilstaar den for hinanden.

Atter gaar nogle Aar. De fire er blevne Voksne. Fa'er Cecchi er død, og de er uden Engagement. Intet har de at leve af, og næppe ved de, hvor de skal gaa hen og faa Føden i Morgen. Aimée tilbyder sine faa Smykker. Nu, da de har faaet Penge, Penge, som kan bruges til at skaffe Redskaber for, vil Fritz iværksætte den Idé, som han saa længe har syslet med: de Fire skal i Forening lave et Specialitetsnummer under Cirkuskuplen, og med Fortrøstning ser Kammeraterne Fremtiden i Møde.

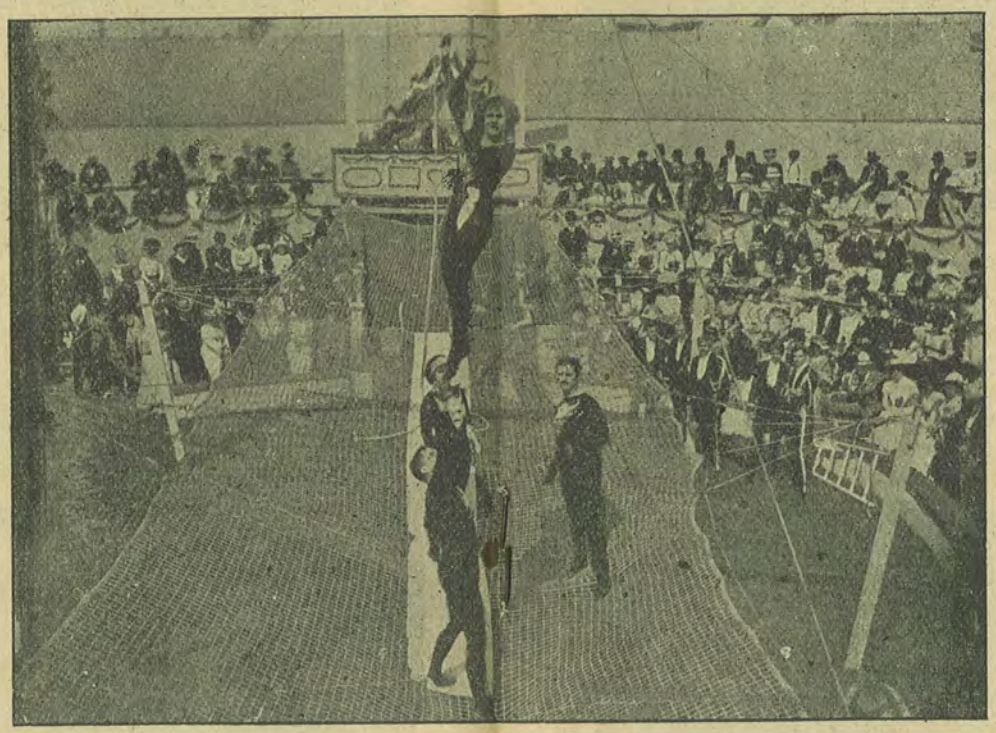

Dødsspringet med og uden Net.

2. Akt: Stævnemødet.

Under Navnet „De fire Djævle" optræder Kammeraterne nu hver Aften for det begejstrede Publikum i Cirkus Cinicelli. Grevinde Lucy Taube overværer jævnligt Forestillingerne. Hun er begejstret, ja, forelsket i den unge Fritz. — En Aften, efter at Djævelenes Nummer er forbi, og de fire Kammerater er i Færd med at gaa til deres Paaklædningsværelser, beder Cirkusdirektøren Fritz om at gøre Staldmestertjeneste, da en Staldmester er syg, og Fritz indvilliger heri. Under Pausen, medens Publikum beser Staldene, nærmer Grevinden sig Fritz. Han studser ved Synet af hende.

Det lykkes hende i et ubemærket Øjeblik at skrive en Billet, og denne overrækker hun paa Tilbagevejen Fritz sammen med en Rose. Fritz tager forbauset imod den. Han læser Billetten: „Kom i Nat Kl. 1 udenfor Taubes Palæ paa store Boulevard". Han fatter ikke, at denne rige, elegante Grevinde er blevet forelsket i ham, og hele Aftenen er han adspredt og svarer kun med Enstavelsesord paa Aimées forskellige Henvendelser.

Efter Forestillingen befinder de sig i Cirkusrestaurationen. Aimée beder om den Rose, han gaar med i Haanden, men han vil ikke af med den. Hun forbavses over hans besynderlige Væsen. Hun kender slet ikke Fritz igen. Hun sidder ved sit Toiletbord og tænker paa Fortiden, tænker paa, da de var Børn, paa deres Ungdom, paa den gryende Kærlighed lige indtil nu. Pludselig hører hun en Dør smække; hun springer til Vinduet, og sér —! Hun maa efter. Hendes Søster Louise vil forhindre hende deri, men hun river sig løs og styrter af Sted. Og hvad ser hun nu? En tilsløret Dame ved det store Palæ, og Fritz . . Paa Marmortrappen vil hun vente paa sin Fritz.

Imedens er Fritz fulgt med Grevinden ind i Palæet. Hun fører ham til sine egne Saloner. Han studser over den store Elegance, han ser dér. Hen forbavses over, at hun, der hører til

en af Landets rigeste og ædleste Familier, kan elske *ham*, Gøgleren. Som et Barn modtager han hendes Kærtegn, da med et gribes han af Lidenskaben, heftigt trykker han hende til sit Bryst.

Da Dagen gryer, vaagner Aimée af sin Døs.

„Nej, Nej! Gaa dog ikke ud i Natten!"

Hun hører Skridt og skjuler sig. Grevinden og Fritz kommer ud. I øm Omfavnelse tager de Afsked med hinanden.

Træt til Døden, bedrøvet til sit Inderste følger Aimée efter ham.

Stævnemødet i Pilæet.

3. Akt: Dødsspringet.

Nogle Maaneder er gaaede. Fritz fører nu et vildt og letsindigt Liv. Hans Hjerte siger ham, han elsker Aimée, men han kan ikke undlade at

gaa til de hyppige Sammenkomster, som Grevinden stadig opfordrer ham til. Han pines og plages af denne dobbelte Tilværelse, og i lystigt Lag med andre Artister søger han at glemme sin Sorg.

En Aften efter Forestillingen kommer det til et Opgør mellem ham og Aimée. I Cirkusrestaurationen har hun fundet en Konvolut til Fritz. Paa Konvolutten er en Grevekrone, og hun aner straks Billettens Indhold. Hun beder og trygler ham om at undlade at gaa til Stævnemødet, men Fritz vil ikke lade være, han skubber hende brutalt til Side og gaar bort. Nu vaagner Hadet i Aimée. Den næste Aften skal være Beneficeaften for „De fire Djævle". Idet hun gaar ud af Cirkus, ser hun deres egen Plakat. Drømmende gennemlæser hun denne: „I Aftenens Anledning vil Hr. Fritz og Frk. Aimée udføre Dødsspringet uden Net". Ja, rigtig, nu erindrer hun det, hun og Fritz skal udføre deres store Nummer uden Net. I det samme gribes hun af en grufuld Tanke . . .

Beneficeaftenen oprinder. Publikum er i spændt Forventning. Dødsspringet *med* Net er alene en Pirring uden Lige for det forvænte Publikum, men *uden* Net — det er en Sensation, som maa ses.

„De fire Djævle"s Nummer begynder. De træder ind i Manegen, kaster deres Kapper til de tililende Tjenere, og i løbet af faa Minutter er de alle oppe under Cirkuskuplen.

Djævlene arbejder.

I flammende rød Belysning arbejder de fire Artister højt oppe under Cirkuskuplen med utrolig Smidighed i deres farefulde Nummer. Publikum jubler.

Adolphe og Louise springer ned i Nettet, deres Optræden er forbi, nu er der kun Dødsspringet tilbage. Tjenerne skyder Nettet til Side. Det røde Skin flammer atter i Cirkuskuplen — nu skal det være.

Fritz staar parat med sin Trapez i Haanden. Aimée skal netop sætte sig til Rette, da ser hun igennem Flammeskæret Grevindens Ansigt i spændt Forventning stirre op imod dem. Tanken fra den foregaaende Aften griber hende atter — hun har taget sin Beslutning. Aimée giver Signal, Fritz flyver ud i Luften, og idet hun skal tage imod ham, trækker hun Hænderne til sig. Et Skrig — et Brag, og Fritz ligger død i Manegens Jord. Et Sekund, og Aimée lader sig selv falde ned. Cirkus er i vild Forvirring. Grevinden besvimer. De to Artister bæres ud i Manegegangen. En Læge

trænger sig frem i Mængden. Han undersøger Fritz og Aimée, men der er intet at gøre, fortvivlede staar Adolphe og Louise ved deres Side. Hulkende kaster de sig over deres Kammeraters døde Legemer.

Aimée og Fritz blev forenede i Døden.

Emil Knudsen, København.

KOSMORAMA

GULDSMEDGADE - AARHUS

TELEFON 2088

Forestilling med Orkestermusik hver
Dag fra Kl. 4 til 11.

Lørdag Kl. 3: Landboforestilling.

Nationaltrykkeriet, Søndergade 23–25, Telefon 885, Aarhus.

De fire Djævle.

Kinematografisk Drama i to Akter og et Forspil efter Herman Bangs Fortælling af samme Navn.

Bearbejdet af Carl Rosenbaum.

Kinografens egen Optagelse.

Hovedpersonerne:

Fa'er Cecchi	Einar Rosenbaum.
Fritz	Robert Dinesen.
Adolphe	Carl Rosenbaum.
Aimée	Edith Buemann.
Louise	Tilley Christiansen.
Grev Taube	Aage Hertel.
Grevinde Lucy Taube	Antoinette Winding.

Handlingen foregaar i København i vore Dage.

Forspillet.

Henad Landevejen vandrer to smaa Drenge med deres Bedstemoder. De er forældreløse, og den fattige gamle Kone har ikke Raad til at have dem hjemme i Huset. Hun har tænkt paa at henvende sig til en gammel Gøgler ved Navn Cecchi for at forespørge, om han ikke har Brug for Drengene. — De kommer til Cecchis Hus. Indefra hører de Raab og Skældsord. Det er den Gamle, der indøver et Par Pigebørn i gymnastiske Øvelser. Drengene stritter imod og vil ikke ind, men der er ingen Udvej — deres Bedstemoder puffer dem ind.

Cecchi undersøger Drengebørnene. Han blotter deres Ryg og Bryst, og tilsidst bestemmer han sig for at beholde dem. Da den gamle Kone gaar, giver han hende 20 Kr., og nu er Drengene hans.

Fa'er Cecchi indøver et Dansenummer med Børnene. Han er haard og ubarmhjertig imod disse, indtil de har lært, hvad de skal. Særlig er han paa Nakken af den største af Drengene ved Navn Fritz, og mange er de Hug og Prygl, han faar af den Gamle: men naar Børnene er alene, opmuntrer Aimée, en af Pigerne, den lille Fritz. Ved hver en Lejlighed søger hun at trøste ham i hans Smerte og dulme hans hadefulde Følelser mod den Gamle. — — — Selv om Nætterne har de Fire ikke Ro. De optræder i en Forstadsvarieté, og hver Aften trækker Fa'er Cecchi en eller anden Bekendt med hjem til Svir og Sold.

Aarene gaar. Børnene vokser op. Ved en Formiddagsprøve i Cirkus, hvor Fritz skal lære Jockey-Springet, der bestandig mislykkes for ham, bliver Fa'er Cecchi særlig raa og brutal imod ham. Han pisker og sparker ham, saa Fritz tilsidst stønnende vakler ud af Cirkus. Oprørt i sit Inderste har Aimée set paa denne Mishandling. Hun opsøger Fritz, der er krøben i Ly ude bag Cirkus. Varsomt lægger hun hans Hoved i sit Skød, blidt klapper hun ham paa hans ømme forslaaede Arme. Mellem Fritz og Aimée, der nu begge er unge Mennesker, vaagner Kærligheden, uden at de dog tilstaar den for hinanden.

Atter gaar nogle Aar. De Fire er blevne Voksne. Fa'r Cecchi er død, og de er uden Engagement. Forgæves henvender de sig til den ene Artistagent efter den anden, men stadig faar de Afslag. Intet har de at leve af, og næppe ved de, hvor de skal gaa hen og faa Føden i Morgen. Aimée tilbyder sine faa Smykker. Nu, da de har faaet Penge, Penge, som kan bruges til at skaffe Redskaber for, vil Fritz iværksætte den Idé, som han saa længe har syslet med: de Fire skal i Forening lave et Specialitetsnummer under Cirkuskuplen, og med Fortrøstning ser Kammeraterne Fremtiden i Møde.

1. Akt.

Under Navnet „De fire Djævle" optræder Kammeraterne nu hver Aften for det begejstrede Publikum i Cirkus „Cinicelli". Grevinde Lucy Taube overværer jævnligt Forestillingerne. Hun er begejstret for den unge Fritz, hvem hun elsker. — En Aften, efter at Djævlenes Nummer er forbi, og de fire Kammerater er i Færd med at gaa til deres Paaklædningsværelser, kommer Cirkusdirektøren løbende efter dem. Han anmoder Frits om at gøre Staldmestertjeneste, da en af Staldmestrene er bleven syg, og Fritz indvilliger heri. Under Pavsen, medens Publikum beser Staldene, nærmer Grevinden sig Fritz. Han studser ved Synet af hende. Han synes nok at skulle have set hende før, men hvor og hvornaar erindrer han ikke. Grevinden gaar videre med sit Selskab. Det lykkes hende i et ubemærket Øjeblik at skrive en Billet, og denne overrækker hun paa Tilbagevejen Fritz sammen med en Rose. Fritz tager forbavset imod den. Han læser Billetten: „Kom i Nat Kl. 1 udenfor Taubes Palæ paa Store Boulevard". Han fatter ikke, at denne rige, elegante Grevinde er bleven forelsket i ham, og hele Aftenen er han adspredt og svarer kun med Enstavelsesord paa Aimées forskellige Henvendelser.

Efter Forestillingen befinder de sig i Cirkusrestaurationen. Aimée beder om den Rose, han gaar med i Haanden, men han vil ikke af med den. Hun forbavses over hans besynderlige Væsen og endnu mere over hans Opførsel, efter at de er komne hjem i Pensionatet. Han, som plejer at være den livlige og muntre Fritz, siger ikke et Ord. Da de andre gaar til Ro, bliver han irriteret over deres Spørgsmaal om, hvorfor han ikke gaar med. Aimée kender slet ikke Fritz igen. Hun sidder ved sit Toiletbord og tænker paa Fortiden, tænker paa da de var Børn, paa deres Ungdom, paa deres gryende Kærlighed og saa paa den lykkelige Tid lige indtil nu. Pludselig hører hun en Dør smække; hun springer til Vinduet: Med raske Skridt iler Fritz henad Gaden. Hun maa efter ham. Hendes Søster Louise vil forhindre hende heri, men hun river sig løs og styrter afsted. Hun ser Fritz gaa hen imod et stort Palæ, hvor en tilsløret Dame venter ham ved Indgangen, hvorpaa de Arm i Arm gaar ind ad Havegangen op i Palæet, og Aimée følger efter. Paa Marmortrappen standser hun fortvivlet. Hun vil vente paa sin Fritz, til han kommer tilbage. — Imedens er Fritz fulgt med Grevinden ind i Palæet. Hun fører ham til

sine egne Saloner. Han studser over den store Elegance. Han forbavses over, at hun, der hører til en af Landets rigeste og ædleste Familier, kan elske ham, Gøgleren. Som et Barn modtager han hendes Kærtegn; da med et gribes han af Lidenskaben, og heftigt trykker han hende til sit Bryst. — Da Dagen gryr, vaagner Aiméee af sin Døs. Hun hører Skridt inde paa Gangen og skjuler sig bag Havens Træer. Grevinden og Fritz kommer ud. I øm Omfavnelse tager de Afsked med hinanden. Han vinker Farvel, hun kysser paa Fingeren, saa iler han ud af Haven.

Træt til Døden, bedrøvet til sit inderste følger Aimée efter ham.

2. Akt.

Nogle Maaneder er gaaede. Fritz fører nu et vildt og letsindigt Liv. Hans Hjerte siger ham, han elsker Aimée, men han kan ikke undlade at gaa til de hyppige Sammenkomster, som Grevinden stadig opfordrer ham til. Han pines og plages af den dobbelte Tilværelse, og i lystigt Lag med andre Artister søger han at glemme sin Sorg.

En Aften efter Forestillingen kommer det til et Opgør imellem ham og Aimée. I Cirkusrestaurationen har hun fundet en Konvolut til Fritz. Paa Konvoluten er en Grevekrone, og hun aner straks Billettens Indhold. Hun beder og trygler ham om ikke at gaa til Stævnemødet, men Fritz vil ikke lade være, han skubber hende brutalt og gaar. Nu vaagner Hadet i Aimée. Næste Aften er neficeaften for „De fire Djævle". Idet hun gaar ud af Cirkus, ser hun deres Plakat. Drømmende gennemlæser hun denne: „I Aftenens Anledning vil Hr. Fritz og Frk. Aimée udføre Dødsspringet uden Net". Ja, rigtig, nu erindrede hun det, hun og Fritz skal udføre deres store Numer uden Net. I det samme gribes hun af en grufuld Tanke. . . — Aftenen oprinder. Publikum er i spændt Forventning. Dødsspringet med Net er alene en Pirring uden Lige for det forvænte Publikum, men uden Net — det er en Sensation, som maa ses. — „De fire Djævles" Numer begynder. De træder ind i Manegen, kaster deres Kapper til de tililende Tjenere, og i Løbet af faa Minutter er de alle oppe under Cirkuskuplen.

Djævlene arbejder.

I flammende rød Belysning arbejder de fire Artister. Med en utrolig Smidighed og Behændighed snurrer de rundt i Trapezen, springer fra Trapez til Trapez, i Luften griber de hinanden i Hænderne, og et Sekund efter staar de paa deres Platform smilende og hilsende ned til det jublende Publikum.

Adolphe og Louise springer ned i Nettet, deres Optræden er forbi, nu er der kun Dødsspringet tilbage. Tjenerne skyder Nettet tilside. Belysningen slukkes i Cirkus. Det røde Skin flammer atter i Cirkuskuplen — nu skal det være.

Fritz staar parat med sin Trapez i Haanden. Aimée skal netop sætte sig til rette, da ser hun igennem Flammeskæret Grevindens Ansigt i spændt Forventning stirre op imod dem. Tanken fra den foregaaende Aften griber hende atter — hun har taget sin Beslutning. Aimée giver Signal, Fritz flyver ud i Luften, og idet hun skal tage imod ham, trækker hun Hænderne til sig. Et Skrig — et Brag, og Fritz ligger død i Manegens Jord. Et Sekund, og Aimée lader sig falde ned. Cirkus er i vild Forvirring. Grevinden besvimer. De to Artister bæres ud i Manegen. En Læge trænger sig frem i Mængden. Han undersøger Fritz og Aimée, men der er intet at gøre. Fortvivlede staar Adolphe og Louise ved deres Side. Hulkende kaster de sig over deres Kammeraters døde Legemer. — Aimée og Fritz blev forenede i Døden.

PROGRAM
FOR

FREDERIKSBERGGADE 25
KØBENHAVN
TELEFON 7606

28/8-11

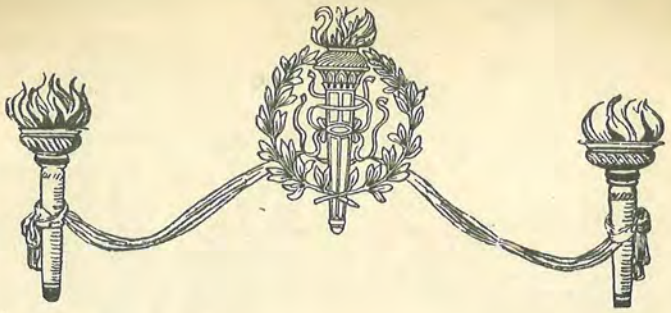

De fire Djævle.

Kinematografisk Drama i to Akter og et Forspil efter Herman Bangs Fortælling af samme Navn.

Bearbejdet af Carl Rosenbaum.

Kinografens egen Optagelse.

Hovedpersonerne:

Fa'er Cecchi . . . . . Einar Rosenbaum
Fritz . . . . . Robert Dinesen.
Adolphe . . . . . Carl Rosenbaum.
Aimée . . . . . Edith Psilander.
Louise . . . . . Tilley Christiansen.
Grev Taube. . . . . Aage Hertel.
Grevinde Lucy Taube . Antoinette Winding.

Handlingen foregaar i København i vore Dage.

FORSPILLET.

Henad Landevejen vandrer to smaa Drenge med deres Bedstemoder. De er forældreløse, og den fattige, gamle Kone har ikke Raad til at have dem hjemme i Huset. Hun har tænkt paa at henvende sig til en gammel Gøgler ved Navn Cecchi for at forespørge, om han ikke har Brug for Drengene. — De kommer til Cecchis Hus. Indefra hører de Raab og Skældsord. Det er den Gamle, der indøver et Par Pigebørn i gymnastiske Øvelser. Drengene stritter imod og vil ikke ind, men der er ingen Udvej — deres Bedstemoder puffer dem ind.

Cecchi undersøger Drengebørnene. Han blotter deres Ryg og Bryst, og tilsidst bestemmer han sig for at beholde dem. Da den gamle Kone gaar, giver han hende 20 Kr., og nu er Drengene hans.

Fa'er Cecchi indøver et Dansenummer med Børnene. Han er haard og ubarmhjertig mod disse, indtil de har lært, hvad de skal. Særlig er han paa Nakken af den største af Drengene ved Navn Fritz, og mange er de Hug og Prygl, han faar af den Gamle; men naar Børnene er alene, opmuntrer Aimée, én af Pigerne, den lille Fritz. Ved hver en Lejlighed søger hun at trøste ham i hans Smerte og dulme hans hadefulde Følelser mod den Gamle. — — — Selv om Nætterne har de Fire ikke Ro. De optræder i en Forstadsvariété, og hver Aften trækker Fa'er Cecchi én eller anden Bekendt med hjem til Svir og Sold.

— — — —

Aarene gaar. Børnene vokser op. Ved en Formiddagsprøve i Cirkus, hvor Fritz skal lære Jockey-Springet, der bestandig mislykkes for ham, bliver Fa'er Cecchi særlig raa og brutal imod ham. Han pisker og sparker ham, saa Fritz tilsidst stønnende vakler ud af Cirkus. Oprørt i sit Inderste har Aimée set paa denne Mishandling. Hun opsøger Fritz, der er krøben i Ly ude bag Cirkus. Varsomt lægger hun hans Hoved i sit Skød, blidt klapper hun ham paa hans ømme, forslaaede Arme. Mellem Fritz og Aimée, der nu begge er unge Mennesker, vaagner Kærligheden, uden at de dog tilstaar den for hinanden.

Atter gaar nogle Aar. De Fire er blevne Voksne. Fa'er Cecchi er død, og de er uden Engagement. Forgæves henvender de sig til den ene Artistagent efter den anden, men stadig faar de Afslag. Intet har de at leve af, og næppe véd de, hvor de skal gaa hen og faa Føden i Morgen. Aimée tilbyder sine faa Smykker. Nu, da de har faaet Penge, Penge, som kan bruges til at skaffe Redskaber for, vil Fritz iværksætte den Idé, som han saa længe har syslet med: de Fire skal i Forening lave et Specialitetsnummer under Cirkuskuplen, og med Fortrøstning ser Kammeraterne Fremtiden i Møde.

1. Akt.

Under Navnet „De fire Djævle" optræder Kammeraterne nu hver Aften for det begejstrede Publikum i Cirkus Cinicelli. Grevinde Lucy Taube overværer jævnligt Forestillingerne. Hun er begejstret for den unge Fritz, hvem hun elsker. — En Aften, efter at Djævlenes Nuumer er forbi, og de fire Kammerater er i Færd med at gaa til deres Paaklædningsværelser, kommer Cirkusdirektøren løbende efter dem. Han anmoder Fritz om at gøre Staldmestertjeneste, da en af Staldmestrene er bleven syg, og Fritz indvilliger heri. Under Pavsen, medens Publikum besér Staldene, nærmer Grevinden sig Fritz. Han studser ved Synet af hende. Han synes nok at skulle have set hende før, men hvor og hvornaar erindrer han ikke. Grevinden gaar videre med sit Selskab. Det lykkes hende i et ubemærket Øjeblik at skrive en Billet, og denne overrækker hun paa Tilbagevejen Fritz sammen med en Rose. Fritz tager forbavset imod den. Han læser Billetten: „Kom i Nat Kl. 1 udenfor Taubes Palæ paa Store Boulevard", Han fatter ikke, at den rige elegante Grevinde er bleven forelsket i ham, og hele Aftenen er han adspredt og svarer kun med Enstavelsesord paa Aimées forskellige Henvendelser.

Efter Forestillingen befinder de sig i Cirkusrestavrationen. Aimée beder om den Rose han gaar med i Haanden, men han vil ikke af med den. Hun forbavses over hans besynderlige Væsen og endnu mere over hans Opførsel, efter af de er komne hjem i Pensionatet. H a n, som plejer at være den livlige og muntre Fritz, siger ikke et Ord. Da de andre gaar til Ro, bliver han irriteret over deres Spørgsmaal om, hvorfor han ikke gaar med. Aimée kender slet ikke Fritz igen. Hun sidder ved sit Toiletbord og tænker paa Fortiden, tænker paa da de var Børn, paa deres Ungdom, paa den gryende Kærlighed og saa paa den lykkelige Tid lige indtil nu. Pludselig hører hun en Dør smække; hun springer til Vinduet: Med raske Skridt iler Fritz henad Gaden. Hun maa efter ham. Hendes Søster Louise vil forhindre hende deri, men hun river sig løs og styrter afsted. Hun sér Fritz gaa henimod et stort Palæ, hvor en tilsløret Dame venter ham ved Indgangen, hvorpaa de Arm i Arm gaar ind ad Havegangen og op i Palæet, og Aimée følger efter. Paa Marmortrappen standser hun fortvivlet. Hun vil vente paa Fritz, til han kommer tilbage.

Imedens er Fritz fulgt med Grevinden ind i Palæet. Hun fører ham til sine egne Saloner. Han studser over den store Elegance, han sér dér. Han forbavses over, at h u n, der hører til en af Landets rigeste og ædleste Familier, kan elske h a m, Gøgleren. Som et Barn modtager han hendes Kærtegn, da med et gribes han af Lidenskaben, og heftigt trykker han hende til sit Bryst.

Da Dagen gryer, vaagner Aimée af sin Døs. Hun hører Skridt inde paa Gangen og skjuler sig bag Havens Træer. Grevinden og Fritz kommer ud. I øm Omfavnelse tager

de Afsked med hinanden. H a n vinker Farvel, hun kysser paa Fingeren, saa iler han ud af Haven.

Træt til Døden, bedrøvet til sit inderste følger Aimée efter ham.

2. Akt.

Nogle Maaneder er gaaede. Fritz fører nu et vildt og letsindigt Liv. Hans Hjerte siger ham, han elsker Aimée, men han kan ikke undlade at gaa til de hyppige Sammenkomster, som Grevinden stadig opfordrer ham til. Han pines og plages af denne dobbelte Tilværelse, og i lystigt Lag med andre Artister søger han at glemme sin Sorg.

En Aften efter Forestillingen kommer det til et Opgør imellem ham og Aimée. I Cirkusrestaurationen har hun funden en Konvolut til Fritz. Paa Konvolutten er en Grevekrone, og hun aner straks Billettens Indhold. Hun beder og trygler ham om at undlade at gaa til Stævnemødet, men Fritz vil ikke lade være, han skubber hende brutalt til Side og gaar bort. Nu vaagner Hadet i Aimée. Den næste Aften skal være Beneficeaften for „De fire Djævle". Idet hun gaar ud af Cirkus, ser hun deres egen Plakat. Drømmende gennemlæser hun denne: „I Aftenens Anledning vil Hr. Fritz og Frk. Aimée udføre Dødsspringet uden Net". Ja rigtig, nu erindrer hun det, hun og Fritz skal udføre deres store Nummer uden Net. I det samme gribes hun af en grufuld Tanke . . .

Beneficeaftenen oprinder. Publikum er i spændt Forventning. Dødsspringat m e d Net er alene en Pirring uden Lige for det forvænte Publikum, men u d e n Net — det er en Sensation, som maa ses.

„De fire Djævles" Nummer begynder. De træder ind i Manegen, kaster deres Kapper til tililende Tjenere, og i Løbet af faa Minutter er de alle oppe under Cirkuskuplen.

Djævlene arbejder.

I flammende rød Belysning arbejder de fire Artister. Med en utrolig Smidighed og Behændighed snnrrer de rundt i Trapezen, springer fra Trapez til Trapez, i Luften griber de hinanden i Hænderne, og et Sekund efter staar de paa deres Platform smilende og hilsende ned til det jublende Publikum.

Adolphe og Louise springer ned i Nettet, deres Optræden er forbi, nu er der kun Dødsspringet tilbage. Tjenerne skyder Nettet tilside. Belysningen slukkes i Cirkus. Det røde Skin flammer atter i Cirkuskuplen — nu skal det være.

Fritz staar parat med sin Trapez i Haanden. Aimée skal netop sætte sig til Rette, da ser hun igennem Flammeskæret Grevindens Ansigt i spændt Forventning stirre op imod dem. Tanken fra den foregaaende Aften griber hende atter — hun har taget sin Beslutning. Aimée giver Signal, Fritz flyver ud i Luften, og idet hun skal tage imod ham, trækker hun Hænderne til sig. Et Skrig — et Brag, og Fritz ligger død i Manegens Jord. Et Sekund, og Aimée lader sig selv falde ned. Cirkus er i vild Forvirring. Grevinden besvimer. De to Artister bæres ud i Manegegangen. En Læge trænger sig frem i Mængden. Han undersøger Fritz og Aimée, men der er intet at gøre. Fortvivlede staar Adolphe og Louise ved deres Side. Hulkende kaster de sig over deres Kammeraters døde Legemer.

Aimée og Fritz blev forenede i Døden.

(Eventuelle Forandringer i Programmet forbeholdes.)

☞ **Obs.** — Hver Billet er kun gyldig til én Forestilling, omfattende samtlige Programmets Numre; — derudover maa for hver paabegyndt Forestilling ny Billet købes. ☜

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI NØRREGADE 7 KØBENHAVN

Jyderup Biografteater.

De fire Djævle,

som har trukket fuldt Hus Uge efter Uge og Sindene i Bevægelse i de forskellige Biograf-Teatre, bliver nu forevist i Jyderup Biograf

Søndag d. 10. Marts Kl. 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Onsdag d. 13. Marts Kl. $7\frac{1}{2}$, $8\frac{1}{2}$.

Kun disse to Dage.

De fire Djævle.

Kinematografisk Drama i to Akter og et Forspil efter Herman Bangs Fortælling af samme Navn.
Bearbejdet af Carl Rosenbaum.
Handlingen foregaar i København i vore Dage.

FORSPILLET.

Henad Landevejen vandrer to smaa Drenge med deres Bedstemoder. De er forældreløse, og den fattige gamle Kone har ikke Raad til at have dem hjemme i Huset. Hun har tænkt paa at henvende sig til en gammel Gøgler ved Navn Cecchi for at forespørge, om han ikke har Brug for Drengene. — De kommer til Cecchis Hus. Indefra hører de Raab og Skældsord. Det er den Gamle, der indøver et Par Pigebørn i gymnastiske Øvelser. Drengene stritter imod og vil ikke ind, der er ingen Udvej — deres Bedstemoder puffer dem ind.

Cecchi undersøger Drengebørnene. Han blotter deres Ryg og Bryst, og tilsidst bestemmer han sig for at beholde dem. Da den gamle Kone gaar, giver han hende 20 Kr., og nu er Drengene hans.

Fa'er Cecchi er haard og ubarmhjertig indtil de har lært, hvad de skal. Særlig er han paa Nakken af den største af Drengene ved Navn Fritz; men naar Børnene er alene, opmuntrer Aimée, én af Pigerne, den lille Fritz.

— — — —

Aarene gaar. Børnene vokser op. Mellem Fritz og Aimée, der nu begge er unge Mennesker, vaagner Kærligheden, uden at de dog tilstaar den for hinanden.

Atter gaar nogle Aar. De Fire er blevne Voksne. Fa'er Cecchi er død, og de er uden Engagement. Aimée tilbyder sine faa Smykker. Nu, da de har Penge, vil Fritz iværksætte den Ide, som han saa længe har syslet med: de Fire skal i Forening lave et Specialitetsnummer under Cirkuskuplen.

1. AKT.

Under Navnet „De fire Djævle" optræder Kammeraterne nu hver Aften for det begejstrede Publikum i Cirkus Cinicelli. Grevinde Lucy Taube overværer jævnlig Forestillingerne. Hun er begejstret for den unge Fritz, hvem hun elsker. — En Aften, efter at Djævlenes Nummer er forbi, skriver hun en Billet, og denne overrækker hun Fritz sammen med en Rose. Fritz læser Billetten: „Kom i Nat Kl. 1 udenfor Taubes Palæ paa Store Boulevard". Aimée beder om den Rose, han gaar med i Haanden, men han vil ikke af med den. Hun forbavses. Han, som før var den muntre og livlige Fritz, siger nu ikke et Ord. Aimée kender slet ikke Fritz igen. Pludselig hører hun en Dør smække. Med raske Skridt iler Fritz hen ad Gaden. Hun maa efter ham. Hun ser Fritz gaa hen imod et stort Palæ, hvor en tilsløret Dame venter ham ved Indgangen, hvorpaa de Arm i Arm gaar ind. Paa Marmortrappen standser hun fortvivlet. Hun vil vente paa sin Fritz.

Da Dagen gryr vaagner Aimée af sin Døs. Hun hører Skridt inde paa Gangen og skjuler sig bag Havens Træer. Grevinden og Fritz kommer ud. I øm Omfavnelse tager de Afsked med hinanden.

Træt til Døden, bedrøvet til sit inderste følger Aimée efter ham.

2. AKT.

Nogle Maaneder er gaaede. En Aften efter Forestillingen kommer det til et Opgør imellem ham og Aimée. Hun beder og trygler ham om at undlade at gaa til Stævnemødet, men Fritz vil ikke lade være, han skubber hende brutalt til Side og gaar bort. Nu vaagner Hadet i Aimée. Idet hun gaar ud af Cirkus, ser hun deres egen Plakat: „I Aftenens Anledning vil Hr. Fritz og Frk. Aimée udføre Dødsspringet uden Net". I det samme gribes hun af en grufuld Tanke.

Djævlene arbejder.

I flammende rød Belysning arbejder de fire Artister.

Adolphe og Louise springer ned i Nettet, deres Optræden er forbi, nu er der kun Dødsspringet tilbage. Tjenerne skyder Nettet tilside. Belysningen slukkes i Cirkus. Det røde Skin flammer atter i Cirkuskuplen — nu skal det være.

Fritz staar parat med sin Trapez i Haanden. Aimée skal netop sætte sig til rette da ser hun igennem Flammeskæret Grevindens Ansigt i spændt Forventning stirre op imod dem. Tanken fra den foregaaende Aften griber hende atter — hun har taget sin Beslutning. Amiée giver Signal, Fritz flyver ud i Luften, og idet hun skal tage imod ham, trækker hun Hænderne til sig. Et Skrig — et Brag, og Fritz ligger død i Manegens Jord. Et Sekund, og Aimée lader sig selv falde ned.

Aimée og Fritz blev forenede i Døden.

Nye Billeder hver Søndag.

Ret til Forandring i Programmet forbeholdes.

Entré: Voksne 30 Ø., Børn 15 Ø.

DE FIRE DJÆVLE

Prod.: Kinografen 1911.
Instr.: ?
Manus.: Carl Rosenbaum efter Herman Bangs novelle af samme navn.
Foto: Alfred Lind.
Medv.: Einar Rosenbaum (Fa'er Cecchi), Robert Dinesen (Fritz), Carl Rosenbaum (Adolphe), Edith Buemann-Psilander (Aimée), Tilley Christiansen (Louise) Aage Hertel (Grev Taube), Antoinette Winding (Grevinde Lucy Taube).
Prem.: 28.8.1911 på Kinografen.

PEDER TORDENSKJOLD

Prod.: Continental Film 1910.
Instr.: Ernst Munkeboe (?)
Manus.: Ernst Munkeboe efter Carit Etlars fortælling.
Foto: Rasmus Bjerregaard.
Dekor.: Christian Hansen.
Medv.: Vilhelm Stigaard (Peder Wessel), Kolja Svensson (Baadsmanden), Christian Hansen (Ole Vandhund — Rorgænger), Amalie Kirkegaard (Miss Norris).
Prem.: 8.12.1910 på Løvebiografen. Andre titler: »Tordenskjold i Dynekilen« og »Søhelten Tordenskjold«.

Den danske films guldalder — 1910—14 eller, som andre vil 1909—16, tilskrives naturligvis i første række Nordisk Films Kompagni og, til dels, Fotorama, der som *Marguerite Engberg* fremhævede det i »Kosmorama 17—18« kom først med de »lange« film (»Den hvide Slavehandel«). Men en række af de hastigt opdukkende selskaber skabte, den vel hårde konkurrence fra det førende selskab til trods, en række ofte banebrydende film. Der tænkes naturligvis her i første række på »Kosmorama«s »Afgrunden«, iscenesat af *Urban Gad* og med *Asta Nielsen* og *Poul Reumert* i hovedrollerne. Men også selskaber som »Biorama« (senere »Skandinavien«) »Filmfabrikken Danmark« og »Regia Kunstfilm« var pænt repræsenteret med »litteræreræ« film, bygget over værker af forfattere som *Zola, Wilde* og *Gustav Wied.*

Filmhistoriske kendsgerninger om disse små selskaber er desværre

meget få og kun ganske enkelte af deres film er bevarede. Det er derfor med nogen stolthed filmmuseet præsenterer to film fra denne gruppe for sine medlemmer. For den første, »Peder Tordenskjold«s vedkommende er det dog også med nogen beklagelse, idet vi ikke er i stand til at vise Dem filmen i dens oprindelige længde (ca. 35 min.). Den foreliggende version giver dog et udmærket indtryk af filmen.

Ud af et skamferet og ukronologisk afsnit med vildledende tekster, der i 1941 blev indsat i »Ved den danske Films Vugge« (udsendt af »Atlantic Film«) lykkedes det at skabe et mangelfuldt brudstykke af filmen, og da museet så i en gave fra en betænksom privatmand fandt yderligere brudstykker, hvoraf de fleste heldigvis kompletterede, hvad der i forvejen fandtes, lykkedes det at rekonstruere filmen i en sådan grad, at det er forsvarligt at vise den for et filmhistorisk interesseret publikum. Teksterne er rekonstruerede efter det originale programs afdelingsbeskrivelser, der i reglen var baseret på filmens centrale tekster, og savnet af de manglende afsnit mindskes en del ved filmens episodiske opbygning. Kun den historisk velorienterede tilskuer vil bemærke de manglende afsnit af søheltens glorrige vej mod døden på landjorden. Enkelte af de vigtigste mangler har kunnet dækkes med forlængede tekstforklaringer.

»Continental Film« oprettedes i 1910 af direktør *Biehl,* »Biografen«, Gl. Kongevel 100. I lighed med mange andre biografdirektører manglede han film til sin biograf, og hvad var på den tid naturligere end selv at starte en produktion Han allierede sig med fotografen og opfinderen *Rasmus Bjerregaard,* og selskabet lagde stort ud med »Peder Tordenskjold«. Det blev dog, så vidt vides, den eneste film selskabet nåede at optage og udsende. Optagelserne foregik udendørs i Trekroner Bryggeriets gård (deraf det hyppigt forekommende, men altså forkerte, navn »Trekroner Film«). Oplysningerne om selskabet er i øvrigt sparsomme. Direktør *Leo Hansen,* Bio-Lyngby, var sammen med sine brødre *Christian* og *Claus Hansen* engagerede i filmen, den sidstnævnte dog mest økonomisk, men Leo Hansens indsats som fotografassistent hæmmedes en del af hans militærtjeneste, der kun tillod ham at medvirke når orlov gaves. Alene det tyder dog på, at optagelserne har strakt sig over længere tid end sædvane var, og det, i forbindelse med de store udgifter til dekorationer og statister samt distributionsvanskelighederne, har ganske givet gjort den ellers sikre succes til selskabets ruin.

Det umiddelbart fængslende ved filmen — bortset fra dens for den tid opsigtsvækkende længde — er Christian Hansens omhyggelige og fantasifulde dekorationer og kostumer, og at man ikke har skyet nogen form for eksperimenter under optagelserne. Søslagene, den brændende svenske flåde og sprængningen af kadet Siverts korvet blev fremstillet i en stor balje vand, og virkningen må aftvinge en hel del respekt. De små pap- og finérskibe brænder med vel store flammer, men et udlagt røgslør nu og da bidrager ganske effektivt til illusionens opretholdelse. Instruktionen må formodes at have ligget i hænderne på *Ernst Munkeboe,* og det hører til hans fortjenester, at samtlige statister agerer fuldt på højde med hovedrolleindehaverne. Man har i det hele taget indtrykket af, at samtlige medvirkende har moret sig vidunderligt under filmens tilblivelse.

Genrens — de historiske episodefilms — popularitet afspejles i de mange produkter de mindre selskaber lagde ud med. Man regnede dem for sikre kort, der kunne opveje manglerne i distributionsapparatet. For flere selskaber lykkedes det en tid, men genren døde ud med grevefilmenes fremkomst — beredskabsfilmene veg pladsen for den jævne mands (det store publikums) gevaldige evighedsbolche, drømmemiljøet.

☆

Af de tre filmatiseringer af *Herman Bangs* novelle »De fire Djævle« har filmhistorien i reglen fremholdt den første som værende den mest vellykkede. Vi er desværre afskåret fra at drage sammenligninger, men medens det af programmet til *A. W. Sandbergs* tyske filmatisering fra 1919 fremgår, at filmen har været meget loyal overfor det litterære forlæg, har *E. W. Murnaus* amerikanske version fra 1929 været præget mindre af tysk nøjagtighed end af amerikansk »smidighed« og tilpasning til lokale sædvaner og etik.

Forunderligt nok vil ingen vedkende sig instruktionen af denne »Kinografen«s enorme succes! *Arnold Hending,* som har beskæftiget sig meget med filmen, bl. a. i sin »Herman Bang paa Film« (Kandrup & Wunsch Forlag, 1957) må stille sig tilfreds med, at et kollektiv, bestående af samtlige hovedrolleindehavere + i høj grad fotografen *Alfred Lind,* iscenesatte den. Det står fast, at *Carl Rosenbaum,* filmens Adolphe, der på den tid var Herman Bangs sekretær, skrev manuskriptet og at han, efter at have læst det op for mesteren, fik tilladelse til at filme novellen. Det er gætteværk når man giver Alfred Lind hovedæren for filmens udformning og *Robert Dinesen* æren for personinstruktionen, men med det kendskab vi har til disse tos tidligere virke, lyder gætteriet som en sandsynlighed.

Filmens eneste afvigelser fra novellen er dens omgåelse af Bangs ellers meget filmiske flashback, hvor Aimée tænker tænker tilbage på barndommen og på den dag, hvor Fritz og Adolphe af deres bedstemor blev solgt til Fa'er Cecchi for tyve kroner, og forkortelsen af Fritz' og Grevinde Taubes kærlighedshistorie, der får Fritz' svigtende evner som luftakrobat til følge. Ingen havde i 1911 vovet at forsøge sig med filmiske udtryk for så dybe sjælekvaler, og Carl Rosenbaum har kendt sin begrænsning ved tilrettelægningen af novellen. Det sjælelige var »ufilmisk«, selv om Asta Nielsen allerede i »Afgrunden« havde vist, at spillestilen kunne forløse en hel del af det, som senere instruktører og fotografer har nærmet sig ad det mere nuancerede filmsprogs veje.

Filmen begynder da med Fa'er Cecchis køb af drengene og fortsætter kronologisk med novellen. Det spirende kærlighedsforhold mellem Fritz og Aimée gives i korte glimt som hos Bang, men først med *Antoinette (Agis) Windings* Grevinde Taube kommer novellens lidenskab frem i filmen. Hun er besnærende smuk, og man forstår så levende

Fritz' betagelse af og forundring over den rige og fornemme dame, der har ladet ham finde nåde for sine øjne med meget tydelige beviser. Kærlighedsscenerne mellem dem må have været overraskende for samtiden, der i hvert fald sjældent på film oplevede det feminine initiativ.

Hele dette oplæg til filmens kulmination, benefice-aftenen for »De fire Djævle«, er passende langt. Tilskueren ved, hvor dramaets hovedpersoner står, og spændingen ved det farlige luftnummer — Fritz og Aimée alene i dobbelt salto uden sikkerhedsnet — tilføres yderligere nervøsitet ved grevindens ængstelige ansigt blandt tilskuerne — hendes tilsyneladende forudanelse — der i øvrigt mere er Carl Rosenbaum end Herman Bang — krydrer dramaet, som derefter forløses i korte glimt og yderligere understreges af glimrende scener med de panikslagne tilskueres flugt mod udgangen, tværs over manegen. Af gode, tekniske grunde må vi savne Bangs karakteristik af Aimée i det øjeblik hun slipper trapezen: »Hun vidste ikke, at Døden var Vellyst før nu, da hun slap og skreg og styrtede . . .«

Men slutningen med Adolphe og Louise i sorg ved siden af de døde kammerater er sikker i udformningen. Grevinden nærmer sig den døde Fritz. Hun standses af Adolphes hadefulde blik, men kaster sig alligevel ned og kysser den dødes hånd. Da hun rejser sig og langsomt går hen mod udgangen, ser Adolphe efter hende og hadet er afløst af medfølelse. Den asketiske artist har set noget, han ikke forstår og ikke kender, men som han alligevel føler, han må respektere.

I »Kinografen«s program til filmen meddeles det, at filmens hovedmelodi »Valse artiste« er komponeret af hr. *Eduard Binderup*, og det er lykkedes filmmuseet at formå hr. Binderup til at indspille ledsagemusikken til filmen, der således skulle fremtræde så autentisk, som det på nogen måde er muligt.

April 1960. *Poul Malmkjær*